

Останні мрії

Артем Зубенко

Твоє море – моя недосяжність,
Твоє море ламає і крає.
В нім застигла терпка безнадійність,
Що у серці моєму світає.

Я стою на тонкій переправі –
Між твоїми припливами й болем.
Ми ляльки у жорстокій виставі,
Що поставлена за твоїм твором.

Ти – безодня, що кличе і палить,
Я – вітрило, розірване вщент.
Хто із нас цю межу перевалить?
Хто поставить фінальний акцент?!

Твоя тиша гучніша за крики,
Твоя сіль на губах – як приказ.
Ми обое – і кати, і лики,
На ешафоті розтерзаних фраз...